

Kamaradráma pálinkával

Hajdu Szabolcs párkapcsolati trilógiájának középső darabja, a *Kálmán- nap* idén márciusban került a magyarországi mozikba, de szerencsére a forgalmazó Nagyváradra is eljuttatta, sőt a 24. Filmtettfeszt kerében is bemutatták.

Hajdu Szabolcs hírneve és irigylésre méltó munkássága ellenére évek óta arra kényszerül, hogy a jelenlegi magyarországi filmtámogatási rendszeren kívül, saját forrásból és/vagy külföldi finanszírozással készítse el kamaradrámáit. A trilógia mindhárom része színpadra készült, majd filmre is lett adaptálva, minimális költségvetésből.

A trilógia a 2016-ban a Karlovy Vary-i Filmfesztivál fődíját elnyert *Ernelláék Farkaséknál* című filmmel kezdődött, melyet Hajdu a saját pesti lakásában forgatott le.

Míg az első filmben a konfliktus két család kényszerű együttéléséből, azon belül is a gyerekneveléssel kapcsolatos vitákból pattan ki, addig a *Kálmán- nap* – mivel középső részről beszélünk – azt a bizonyos vihar előtti csendet mutatja be. Az *Egy százalék indián* című záró darabban, amit a magyarországi mozikban már bemutattak idén októberben, tetőznek igazán a legmélyebb konfliktusok.

A *Kálmán- nap* cselekménye egy nap eseményeit meséli el és tömöríti bele egy barátságos 72 percre. Olga és Kálmán (**Tóth Orsi** és **Hajdu Szabolcs**) gyönyörű erdei házikójába a férfi névnapja (és egy kis szívességkérés) ürügyén barátaiuk érkeznek vendégségbe Levente és Zita személyében (**Földeáki Nóra** és **Szabó Domokos**).

A megjátszott udvariaskodások és erőltetett baráti csevejek kötelező körei után azonban előkerül egy üveg pálinka, és vele együtt előkerülnek a felszín alatt lappangó gondok is. Kálmánnak mindenről és mindenkiről sarkos véleménye van, ezt ugyanakkor feleségén, Olgán kívül senkinek sem meri szemtől szembe elmondani. Zita a tökéletesen semmitmondó sztorijaival kompenzálja a benne tátongó üressé-

get, míg Leventét gyomorsavval marja a bűntudat.

Hajdu itt az intimitás és a szexualitás hiányából fakadó feszültségekkel, valamint az ezzel kapcsolatos morális dilemmákkal szembesít, de akármilyen ismerősek a középpontba állított témák, a humor legalább ennyire szerves részét képezi ennek az erősen párbeszéd alapú, egyetlen térbe zsúfolt drámának.

Kellemetlenül talán azért érezhetjük magunkat a párbeszéd hallatán, merthogy mindenkinek ismerősek lehetnek, bármelyik baráti vagy párkapcsolati beszélgetés közben elhangozhattak már. Akármennyire kínos ezeket visszahallani, tudatosítjuk magunkban, hogy igen, ezt akár én is mondhattam volna vagy mondtam már, nekem is mondhatták vagy mondták.

A kialakult feszültségeket oldja a Kálmánéknak bedolgozó megövezgyült ezermester, Ernő (**Gelányi Imre**) megjelenése. Ernő egyszerűségével, egyedi replikáival, beszédének hangsúlyával színesíti és oldja is egyben a kialakult hangulatot.

Hajdu erőssége, hogy a párbeszéd eredetisége, jó ritmusa és frappánsága mellett hangsúlyt fektet a szereplők non-verbális gesztusvilágára is. Ehhez hozzátartozik az is, hogy a színészek évek óta együtt dolgoznak, jól ismerik egymást.

Ritka az olyan, hogy a néző képes élvezni azt, ami róla szól és nem éppen jó színben tünteti fel. Még ritkább az, hogy magára ismerve felnevet – és nem kínjában, hanem őszintén és felszabadultan. Nos, a *Kálmán-nap* ilyen.

Lencar Péter